Draga şi dulcea mea fetiţă,

Eu ţi-am răspuns la scrisoarea ta din urmă, e pozitiv. Încât se vede că se va fi pierdut, ceea ce mi s-ar fi întâmplat pentru întâia oară de când corespundem. Îţi scriam de căldurile ce domnesc aci, rugam să mă ierţi că nu ţi-am scris imediat şi-n sfârşit ştiu un lucru: ţi-am scris trei pagini de blagomanii şi te sărutam la sfârşit, cum te sărut serile şi dimineţile măcar cu gândul. Mă mir în adevăr foarte mult cum de n-ai primit-o.

Apropos de Titu. Da! Vorba ceea ; râde vârşa de baltă şi baba de fată. Cine s-a găsit să-ţi facă morală în privinţa relaţiei cu mine? Maiorescu. O fi el critic, o fi el om de litere, dar iubirea mea pentru tine şi desinteresarea ta copilăroasă şi adevărată cu care ai fost şi rămâi a mea, aceasta nu ar fi găsit-o la nici una din doamnele pe care le-a perindat. Deosebirea între el şi mine e că el a avut pururea ce oferi femeilor, şi eu n-am avut nimic, decât ingratitudine chiar. Tu nu eşti de comparat cu acele şi de aceea rău face a te mustra pentru lucruri care sunt spre lauda, nu spre mustrarea ta. Imorală o femeie care iubeşte din capriţiu, imorală cea care iubeşte pentru bani şi pentru interese, dar dacă există moralitate în amor e numai amorul de bunăvoie, fără interes, cu uitare de sine şi cu uitare de tot. De aceea, draga mea Nicuţă, îţi zic: opinia celor ce sunt mai răi decât noi nu ne atinge întru nimic.

Un lucru care te va interesa. Baican scrie o poveste ce i-am spus-o eu şi pe care tu vei recunoaşte-o numaidecât. E o poveste care s-a spus de multe ori la tine acasă şi e publicată în foiletonul “Timpului”.

Eu, versuri nu mai scriu de loc. Dar în adevăr e şi peste putinţă de-a scrie. Zilnic câte un articol de fond, şi pe nişte călduri, drăguţa mea, pe nişte călduri cari produc durere de cap şi te scot din fire. Dar tu îmi spui că scrii şi ştii, Moţi, că odată avem să le corijăm împreună şi le vom edita şi mă tem c-ai să capeţi şi Bene-merenti, Moţ mititel ce eşti tu şi drăgălaş, să treci la nemurire alături cu Sion şi Urechia. Quel plaisir!

Draga mea fată, iartă-mă că n-ai primit scrisoarea mea. Ce să-ţi zic alte dacă te superi? Fiindcă nu poţi bate poşta care mi-a irosit-o, bate-mă pe mine că tare mi-ar plăcea să umblu bătut de tine, odor în codru de tâlhari ce eşti!

Când te culci, gândeşte la mine şi când te scoli asemenea. Şi lasă-mă să te pup, mânca-ţi-aş ochii tăi cei lucii de pisică, şi să te dorlotez ca pe-un pui ce eşti tu, puiţul dulce şi pe vecii vecilor a lui

Emin

Iunie 1882